

Sygn. akt III U 716/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lutego 2014r. w S.

sprawy **J. L.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem J. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 13 września 2013 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przywraca J. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2013r. od dnia 30 czerwca 2014.

Sygn. akt III U 716/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 13.09.2013r. odmówił **J. L.** przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1.07.2013r.

W uzasadnieniu wskazał, że w myśl przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn., Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy uzależnione jest m.in. od istnienia niezdolności do pracy. Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest zaś osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

J. L. nie ma prawa do renty, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 5.09.2013r. ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji J. L. wskazał, że jest ona niezgodna ze stanem faktycznym i wniósł o jej uchylenie. Jego bowiem stan zdrowia jest bardzo zły i nie uległ poprawie, a wręcz z wiekiem pogorszył się z powodu procesu

starzenia się. Pomimo bowiem stałego leczenia narasta częstotliwość utraty świadomości i różnych zaburzeń, jak utraty równowagi, błędzenia w terenie, rozsadzających bólów głowy, stanów lęku i urojeń. Przy obecnym więc stanie zdrowia nie może wykonywać stałej pracy zarobkowej, gdyż stan fizyczno-psychiczny jest w fatalnym stanie. W takim stanie żaden przedsiębiorca go nie zatrudni.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wskazał, że zgodnie z art. 61 ustawy powołanej w decyzji prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18-tu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

J. L. nie spełnia zaś warunków z powyższego przepisu, ponieważ komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 5.09.2013r. nie stwierdziła u niego dalszej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie należało uznać za uzasadnione.

Prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega, zgodnie z art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od jego ustania ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Tymczasem odwołujący się nadal jest częściowo niezdolny do pracy. Tak należało uznać w obliczu opinii biegłych sądowych lekarzy J. M. z zakresu psychiatrii, K. J. z zakresu neurologii, J. H. z zakresu kardiologii i biegłego psychologa A. C., którzy na podstawie art. 278 kpc sporządzili opinię na potrzeby postępowania sądowego. Rozpoznali u odwołującego się organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, otępienie średniego stopnia, padaczkę pourazową, zespół piramidowy prawostronny po przebyłym urazie czaszki, nadciśnienie tętnicze II stopnia, otyłość i niedomykalność aortalną i uznali, że odwołujący się nadal jest częściowo niezdolny do pracy od 1.07.2013r. do 30.06.2014r. Niezdolność zaś do pracy odwołującego się wynika przede wszystkim z otępienia średniego stopnia oraz organicznego zaburzenia osobowości i zachowania, a także padaczki, która również stanowi przeciwwskazanie do pracy odwołującego się w wyuczonym zawodzie murarza-tynkarza. Wskazali też, że stan zdrowia odwołującego się od ostatniego badania z dnia 8.06.2009r. nie poprawił się.

Sąd zaś oparł się o opinię biegłych sądowych, gdyż to właśnie, jak wypowiedział się Sąd Najwyższy choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06 (Lex 368973), w sprawie o świadczenie rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej, koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 (Lex 577813) i z 24.02.2010r. II UK 191/09 (Lex 590238). Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Sąd natomiast podzielił opinię biegłych sądowych, gdyż została sporządzona przez specjalistów i jest jednoznaczna w swojej wymowie. Nie miał zresztą powodów aby jej nie podzielić.

W wyniku tej jednoznacznej opinii biegłych sądowych Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS, w których to zakwestionował on wnioski biegłych lekarzy, wskazując, że stwierdził on znaczące rozbieżności w opisie badania neurologicznego ubezpieczonego pomiędzy biegłą z zakresu neurologii a dwoma lekarzami specjalistami z zakresu neurologii oceniającymi badanego w ZUS – czyli lekarzami o tych samych kwalifikacjach zawodowych. Biegła rozpoznaje u badanego zespół piramidowy prawostronny po przebyłym urazie czaszki. Trudno zaś sobie wyobrazić, by tego nie stwierdzili specjaliści z zakresu neurologii pracujący w ZUS.

Sąd zauważa jednak, że bezpośrednimi schorzeniami, które wpłynęły na to, że odwołujący się jest nadal niezdolny do pracy są otępienne i organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, a obok tego także padaczka. Otępienie natomiast i organiczne zaburzenia osobowości są schorzeniami, co do których decydujące znacznie ma opinia biegłych psychiatry i psychologa, a nie neurologa. Stąd Sąd nie mógł nie przyznać renty odwołującemu się, skoro organ rentowy nie kwestionował opinii biegłych sądowych w tym zakresie. W sprawie bowiem o świadczenie rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi koniecznych danych o stanie zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, a nie stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS, na które powołał się organ rentowy. Poza tym trzeba też zauważyć, że poprzednio renta odwołującemu się z tytułu niezdolności do pracy też została przyznana z powodów psychiatryczno-psychologicznych i stan zdrowia odwołującego się w tym zakresie nie poprawił się.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przywrócił J. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1.07.2013r. do dnia 30.06.2014r.

PW/mmw